

Светиятъ затворникъ. *)

(Прѣводъ отъ английски).

Затенигъ на мрачната тъмница бѣха потънали въ плесень отъ влагата, а подътъ направенъ отъ студени остри камъни. Малката решетка бѣше тъй тѣсна и тъй високо, че свѣтлината едва се промъкваше и достигаше до пода. Бѣше нощъ и всичко наоколо бѣ потънало въ мракъ и мълчание; но даже и денемъ нито единъ веселъ звукъ не стигааше до това скръбно свѣрталище, нито една птица пѣсень не се чуваше, нито даже муха бръмваше. Всичко наоколо биваше мрачно и мълчаливо и само отъ време на време се разнасяше глухо дрънкане на вериги по каменния подъ. Затворникъ лежеше тукъ, цѣлъ окованъ въ вериги. Но сега даже и дрънкането на веригитѣ не се чуваше, защото той бѣше заспалъ. И неговиятъ сънъ бѣше тихъ и спокоенъ като съня на младенецъ; той като че ли не знаеше, къде се намира. При все това той много добре знаеше; той знаеше още, че утре при изгрѣвъ слънце, когато всички хора се събудятъ и отправятъ къмъ своята дневна работа и удовольствия, него го чака страшна смъртъ. А цѣлата обстановка въ тъмницата показваше, че тукъ се пази нѣкой ужасенъ престѣпникъ. Той бѣше окованъ съ вериги къмъ двама войника, които сега лѣжаха заспали отъ дветѣ му страни, положили мечоветѣ си близо до себе си, като че ли готови всѣки моментъ да скочатъ и да го убиятъ, ако той би се помръдналъ отъ мѣстото си. Тѣ бѣха груби и жестоки, лицата имъ бѣха тъмни и свирепи и даже въ съня си изглеждаха зли и сърдити. Вратата на тъмницата бѣше заключена и залостена съ желѣзни прѣчки и отвѣнка прѣдъ нея други четири войника пазѣха. А задъ тѣхъ се издигаше друга грамадна и тежка желѣзна врата, здраво затворена, която водѣше къмъ улицата. Прочее, човѣкъ би помислилъ, че затворникътъ, когото тъй внимателно и строго пазѣха бѣше нѣкой страшенъ и отчаянъ престѣпникъ. Но заспалото му лице изразяваше спокойствие и благость. Младенецъ въ ржцетѣ на майка си не би спалъ тъй тихо и спокойно, както тоя затворникъ. Никога единъ престѣпникъ не би могълъ да спи така. Никога неговата съвѣсть не би го оставила да заспи спокойно, когато той знае, че се намира въ тъмница и че смъртъта е тъй близо до него. Тъй може да спи само човѣкъ, който има Бога при себе си. И наистина той бѣше светъ човѣкъ, който обичаше Бога и който бѣше послѣдвалъ Исуса Христа, когато Той живѣеше на земята. Това бѣше апостолъ Петъръ, единъ отъ единадесеттѣ ученици.

*) Цѣян. 12; 1 — 17.